

Бојан Јовановић

САКУПЉАЧИЦА РАСПРСНУТИХ МЕХУРА

ЛАГУМ

Божански дашак
 косом ми је
 помиловао лице
 кад очекиване
нису стизале речи.

Сада бих
 да опет осетим
његову благод.

Најдужим сам праменом
 погладила образ.

Невидљивим нитима
 дотакла усне.

Успаване
 пробудила чари.

Заводљива наслада
 мрачним ме ходником
води до купатила.

Остајем под тушем
до своје последње сузе.

БЛИСКОСТ ДАЛЕКОГ

Прерушена у лепшу од себе
и помешана са другим
пластичним богињама
сама ти дођох.

Памћењем леда
у себе затворена.

Бојажљива од дробљења
јутарњим мразем.

Сневајући
дотичеш ме.

Ослоњену
на бездани понор.

ИЗБОР

Најбоља бићу ти
пратиља.

А можда
и нешто више.

Означиш ли ме у именику
знаком плус
и прочиташ га као крст.

Најављујем избор
за свог сапутника
у чијим бих записима
могла пронаћи себе.

Дајем ти прилику
да обојиш крила,
узлетиш нада мнош
и пламеном их
спржиш жељом.

У пролазу кроз гласине
 да само сакупљаш
 и коричиш знакове живота
 јер си без њих
 дошао на свет.

ИЗА

Постојиш преда мном,
 а ја пред тобом?

Наша је видљивост
 покушај обмане.

Може нас одвести
 до тих очију.

Виде ли нас,
 прогледаћемо.

Нетремичним
 погледом понора
 из нас самих.

ПРИБЛИЖАВАЊЕ ЗАБОРАВУ

Угледах те
 не отворивши очи.

Пре него прочитах
 исписано различитим ранама
 оно што је твоја кожа
 хтела мојој да каже.

Поред пламтећих замки
 клоне пружена рука.

Неокренута страна ноћи
 развејаним пепелом
 лепи нас за ваздух.

ЗРАК

Погледом сјајним
приближио си ми се.

Допро до мене
продорним зраком.

Заблистао
пред мојим оком.

Кад широм га отворих
осветлио си ме изнутра.

У бескрајном простору
ка већој светлости
из свих појурих праваца.

Убрзани кораци
потрошише ми дах.

Од дубоког уздаха
замути се свет.

Нестајући у магли
изроних из ње.

ГЛАС

Одазвала се
унутрашњем гласу
и стала у ред.

Сенка прећутане истине
обједињује нас.

На месту где сви су чекали
ни сами не знајући шта.

Окрнули су се ка нама
када си ми се обратио
именом којим си ме назвао

на почетку владавине
летњег мраза.

Цветна будућност
била је иза нас.

Исписала сам на длан
преостало време.

Празан листић
убацила у велику кутију.

ТАМО

Зелена се удаљују брда
и бескрајни плави круг.

Оставила сам
незавршене послове
да са тобом
његове померим казаљке.

Од обилних киша
набујалост биља
смањила је видљивост
нашег циља.

У обиљу свега
све је мање онога
што нам стварно треба.

И пре него рекох
и време нам нестало,
одлазимо тамо
где небо и земља
заменеју места.

НИТИ

Упредене

црне и беле
власи моје косе.

О њима

виси твоја душа.

Немоћна да

више противречи.

Унутрашње

отвара небо.

Видљиво

постаје и другима.

Погодно

за њихову клевету.

Да мојим именом

називају блуднице у ноћи

што траје ноћима.

ЈЕДНО

Огледало ме је охрабрило

да скинем одећу

и премажем се медом.

Легла сам на пшеницу

и ваљала се у њој.

Прекрила зрневљем

и очи.

Прозорљив

стицала поглед.

Скинула жито са тела

и самлела га

наopakим окретањем млина.

Од тог брашна
 испекла хлеб
 и њиме те нахранила.

Када га
 устима приносиш
 моје узимаш тело.

Не слутиш да тада
 постајем ти
 а ти постајеш ја.

ВИОЛИНАР

Тек неколико облака касније
 у невидљив вратио си се свет.

Недодиром пипнуо
 у мени нетакнуто.

Даљи од свих
 који ми узеше срце.

Доказујући себи недоказиво,
 поделила судбину с оним
 од којег само невоља бива.

Време илузија мину
 кад хтео си од корита
 да направиш виолину.

ПУСТИЊА

За сусрет нам није било потребно време,
 искорачили смо из њега
 и загрљајем се заштитили
 од дамара који су друга рањавали тела.

Јачи од невремена
 и судбинских невоља
 све док из нас
 није почело да дува.

Сува су уста узгајала
окамењене тренутке.

Дом се претворио
у пешчану пустињу
кроз коју кренух
не бих ли негде
своју напојила душу.

Неочекивано
нашла тражену кап
и тим подвигом
доживотну заслужила жеђ.

ТРЕПТАЈ

Одувек сам
била са тобом

Лежала поред.

Окретала се око себе
без жеље да први
учиним корак.

У стрепњи
како ће одјекнути.

Гледао си ме
изнад кревета.

Потекла је твоја суза
из мог ока
и у мутну
нарастала реку.

Тад трепнуо си
и спречио да ме однесе.

СПАС

Поделила сам са тобом лежај
да би исправио
наборе моје душе.

Згужване рукама
пре него сам друге
осетила прсте око врата.

На дну свих
дављеничких додира
свог сам утопљеника нашла.

Када на бесталасном мору
развалио је наш брод.

Спасио је
своју природу
и сваку мењао веру
да у ватри осети студ.

ОПРОШТАЈНИ ПОКЛОН

Остављаш ме опет,
ни сам не знајући зашто,
расклопљену и безвољну
да своје састављам делове.

Измешани су са сећањем,
ни сама не знам зашто,
на време када ми је из руке
испала вољена лутка.

Није више
заклапала очи
када бих је положила на леђа.

Без обзира где бих је оставила
гледала ме је право у очи
и нетремичним погледом
молила да јој прегледам главу.

Завирила сам у њу
и нашла празнину
увијену у празнину.

Осећај мучнине
усмерио ме је
ка откривању те тајне.

У душевној болници
добила сам одговор
који сам до сада
само за тебе чувала.

ПРВА СВЕТЛОСТ

Она сам која јесам,
заборавом своје нагости
умичем скриваној
историји стида.

Од твојих додира охлађена
зимско дочекала лето.

Под стопалима
крцка ми лед
замрзнутог времена.

Преко њега
на другу прелазим страну.

Одјечи тишине
објављују ново јеванђеље.

Тек опевана
враћа се пошаст
трговине шареним душама
и свиће незнање
о кошмару оствареног сна.

У страху да успутне
не упознам светове
одлажем заустављање даха
и беседу с дна.

Пресецам своју узицу
и пружам руку вину.

Прецветале године
оставиле су помешане мирисе
у потиснутим стрепњама.

Биланс погрешних
и тачних слутњи
исписан је на води из које
недоречено испарава јутро
и чежња за светлошћу
старијом од Сунца.